

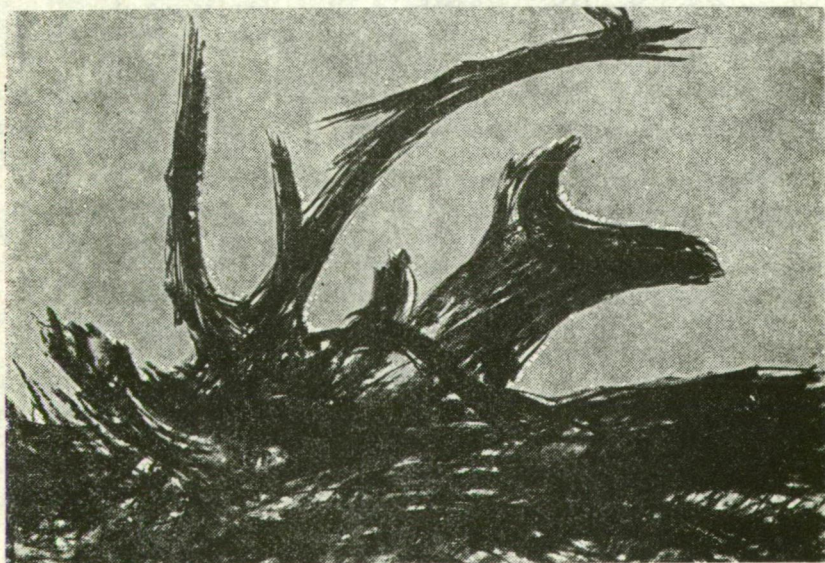
Uzonból dörömböl apánk.
Odalenn nagyon lefogyott szegény.
Zörögnek jobb karján a csontok:
„Tóni miért a túlsó féltéken?!

s miért nem lettetek asztalosok mind?
Építénétek ágyat, konyhakredencet!”
— Vélem kötekedett — szólal a halála —,
hát most mit virágzik? és kinek henceg?

Mellén jó fű nő, nem a szőr,
úgy hever. Mást már nem tehet.
Asszonya felé kalimpál a karja:
„Teri! A kilencből öt már odalett!”

Odalettek. Másutt, más öleli őket,
nem székely szőke, valahol a rozsbán.
Ajkuk nótavesztett, panaszra bezárult.
Reményeik úsznak valahol, magosban.

És: Nem tudom a fejem lehajtani már.
A fiam int, s a kétség mind kihal.
Jön az én Antanténusz hercegem
könny(ek)en gördülő földalattival.

KUSZTOS ENDRE GRAFIKÁJA